

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-385/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja [ ] [ ] zastupan po [ ] direktorici regulatornih poslova, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, radi poništavanja/oglašavanja ništavom odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 27. srpnja 2018. godine, na sjednici vijeća održanoj 10. rujna 2020.

r i j e š i o j e

Tužba tužitelja se odbacuje.

Obrazloženje

Tužitelj je ovom Sudu podnio tužbu radi poništavanja ili oglašavanja ništavom „odluke“ tuženika, klasa: 344-01/18-04/09, urbroj: 376-11-18-13 od 27. srpnja 2018. godine, predlažući usvojiti tužbeni zahtjev. Ističe da navedeni podnesak tuženika od 27. srpnja 2018. godine (dopis) smatra upravnim aktom, budući mu je istim kao društvu pod kontrolom [ ] određena regulatorna obveza nadzora cijena i vođenja troškovnog računovodstva na tržištima, pri čemu ističe da je operator u vlasništvu [ ] te da je zasebna pravna osoba. Navodi da je tuženik 11. lipnja 2018. godine zatražio od tužitelja dostaviti dokaz da je test istiskivanja marže (MST test) za maloprodajne cijene tužiteljevih FTTB usluga/paketa, koje tužitelj pruža na vlastitoj infrastrukturi, zadovoljen unutar „standardnog“ MST alata na temelju [ ] veleprodajnih FTTH/FTTB/FTTDL cijena, u skladu s metodologijom. Ističe da nigdje nije propisana obveza tužitelja da ponude/usluge koje nudi na svojoj infrastrukturi ili na infrastrukturi bilo kog drugog osim [ ] treba provesti u „standardnom“ MST testu koji se temelji isključivo na troškovima [ ] te za infrastrukturu [ ] Predlaže poništiti odluku od 27. srpnja 2018. i održavanje rasprave.

Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno ističe prigovor nedopuštenosti tužbe u smislu članka 3. Zakona o upravnim sporovima, to stoga što u konkretnom slučaju tužitelj podnosi tužbu protiv dopisa tuženika koji ne predstavlja upravni akt protiv kojeg bi bilo dopušteno izjaviti pravni lijek, pojašnjavajući kako provođenje obveze MST-a podrazumijeva stalnu i intenzivnu komunikaciju između operatora koji tu obvezu ima i regularnog tijela. Zbog tržišne dinamike regulirani operatori konstantno mijenjaju i prilagođavaju svoje pakete usluga, a svi ti paketi dostavljaju se na kontrolu MST-a. U cilju poštovanja načela regulatorne predvidljivosti (članak 5. stavak 2. točka 1. ZEK-a) tuženik smatra opravdanim reguliranog operatora što prije upozoriti na nedostatke dostavljenih podataka/dokaza u provedbi MST-a,

ili na negativni ishod MST-a za pojedine pakete, kako bi se na najmanju moguću mjeru sveli slučajevi u kojima je potrebno formalnom odlukom naložiti povlačenje određenih paketa iz ponude. To ne znači da je regulirani operator prepušten arbitrarnoj procjeni regulatora te da mu nije osigurana mogućnost pravne zaštite i testiranja ispravnosti stava regulatora pred sudom. Ukoliko regularni operator smatra da je procjena regulatora kriva, on može ignorirati neformalna upozorenja i čekati da mu povlačenje bude naloženo formalnom odlukom, koju može osporavati u sudskom sporu. Tuženik je u svojoj praksi donosio takve odluke (npr. odluka od 18. siječnja 2017.). Stoga ističe da spornim dopisom od 27. srpnja 2018. godine protiv kog je tužitelj podnio tužbu se zapravo tužitelj upozorava da dva paketa imaju negativnu marginu, tj. da ne prolaze MST te je pozvan tužitelj da povuče te pakete iz ponude, a u navedenom dopisu je tužitelju jasno naznačeno da će, ako sam ne povuče sporne pakete, tuženik o tome donijeti odgovarajuću odluku. Sukladno navedenom, tužitelj nije morao postupiti po osporavanom dopisu od 27. srpnja 2018. godine, već je mogao obavijestiti tuženika da ostaje kod svog stava da sporni paketi prolaze MST i da ih neće povući iz ponude, u kom slučaju bi bila tek donesena formalna odluka tuženika, protiv koje bi tužitelj mogao pokrenuti upravni spor. Kako tužitelj to nije učinio, njegova tužba je preuranjena, odnosno podnesena protiv dopisa koji nije upravni akt i kojim nije odlučeno o njegovu pravu ili obvezi pa stoga tužbu treba odbaciti. Tuženik se dalje referira na razloge neosnovanosti tužbe tužitelja opširno predlažući odbaciti tužbu, odnosno istu odbiti ukoliko Sud nađe da nema osnova za odbačaj iste.

Tužba nije dopuštena.

Odredbom članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) propisano je da je predmet upravnog spora ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redovni pravni lijek.

Nadalje, odredbom članka 30. stavak 1. točka 7. istog Zakona, propisano je da će sud rješenjem odbaciti tužbu, jer ne postoje pretpostavke za vođenje spora, ako utvrdi da je tužba podnesena u stvari koja ne može biti predmet upravnog spora.

Odredbom članka 2. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.) upravnom stvari smatra se svaka stvar u kojoj javnopravno tijelo u upravnom postupku rješava o pravima, obvezama ili pravnim interesima fizičke ili pravne osobe ili drugih stranaka neposredno primjenjujući zakone, druge propise i opće akte kojima se uređuje odgovarajuće upravno područje.

Naime, tužitelj je, kako to proizlazi iz tužbe, podnio tužbu protiv dopisa tuženika od 27. srpnja 2018. upućenog tužitelju (n/r gđa [redakcija]) naslovljenog: FTTB paketi [redakcija] u testu istiskivanja marže, kojim dopisom tuženik obavještava tužitelja da je izvršio provjeru dostavljenih paketa u MS testu, te da je provedena provjera ukazala da paketi pod nazivom [redakcija] s popustom na mjesečnu nagradu uz ugovornu obvezu na 24 mjeseca imaju negativnu marginu. Ovim dopisom tuženik poziva tužitelja da obustavi daljnje nuđenje i ugovaranje navedenih paketa te da će u protivnom tuženik biti primoran donijeti odgovarajuću odluku.

Sukladno navedenom, ovaj Sud nalazi da dopis tuženika od 27. srpnja 2018. godine, protiv kojeg je tužitelj podnio tužbu, ne predstavlja upravni akt u smislu citirane odredbe članka 3. stavak 1. točka 1. ZUS-a pa se protiv istog ne može niti voditi upravni spor.

Dakle, kako je tužitelj tužbu podnio protiv naprijed označenog dopisa – pismena tuženika, kojim pismenom je tuženik upozorio tužitelja na nedostatke njegovih naprijed navedenih paketa, nisu ispunjene zakonom propisane pretpostavke za vođenje upravnog spora

iz odredbe članka 30. stavak 1. točka 7. ZUS-a, jer tužitelj tužbu nije podnio protiv upravnog akta kojim se određuju ili usklađuju određena prava, odnosno u stvari koja je zakonom određena kao upravna stvar.

Razlozi koje tužitelj navodi u tužbi i na temelju kojih smatra da je trebalo poništiti navedeni dopis tuženika od 27. srpnja 2018. godine nisu odlučni u situaciji kada je tužba podnesena u stvari koja ne može biti predmet upravnog spora.

Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a.

S obzirom na utvrđeno, trebalo je, na temelju odredbe članka 30. stavak 1. točka 7. ZUS-a, tužbu tužitelja odbaciti.

U Zagrebu, 10. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpravka vlastiti službenik

Tanja Nemčić

